Після конфіскати — другий наклад.

Ч. 135 (10.518). Львів, неділя 21. червня 1925. Почтову належність оплачено гуртом. Рік XLIII.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДЕННО ПЕРЕДПОЛУДНЕМ

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок 10. II. пов.
Конто почт. шек. 143.322.
Адреса для телеграм: „Діло" Львів.
Гол. Редактор приймає від 1—3 год. пополудн.
Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА: Місячно в краю 4·20 зл.
ЗА ГРАНИЦЕЮ: В Америці 1 дол., Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7·50 зл., Німеччині 7·50 зл., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 10 ч. к., Румунії 150 лей, Болгарії 7·50 зл., Австрії 7·50 зл. Зміна адреси 1 зол.

В справі оголошень звертатися до Адміністрації.

ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 17 сот.

Ювилей чи поминки?

У невимовно важких часах приходиться нам святкувати наші великі почини, масові здвиги. Радість чергується зі смутком, гордість з почуттям ніяковости, коли згадаємо колишній розмах, масовий рух і порівняємо його з нинішнім розбиттям і принижением. Це змішане почування проймає нас особливо рівко, специфічно діймаво, коли приходять роковини якоїсь важливійшої події.

Цього року минає якраз 25 літ від хвилі, коли невтомний, невгомонний пів-політик, пів-фантаст, поет в суспільних справах і суспільник в сфері поезії, людина вибухової енергії і мусуючого темпераменту, пізнійший „Січовий батько" д-р Кирило Трильовський заснував в р. 1900 першу „Січ", гімнастично-пожарниче товариство в селі Завалю, снятинського повіту. Ця перша „Січ" в покутському селі, в малій закутині стала розсадником могутнього, — як сказалиб навіть через антитезу „пошестного" — січового руху в цілій Сх. Галичині і Буковині.

І сьогодня, коли приходиться нам святкувати цей великий почин, втілення цеї щасливої думки, чергується у нас змішане почування. Чи ювилей це, — чи поминки? Чи маємо величати цю хвилю, гордитися й чванитися тим рухом, чи може контемпляційно і зі смутком згадувати — яко щось, що було гарне і величне, але минуло, і сьогодня вже є тільки блідим споминоим?

Без сумніву, січовий рух, січова організація — це один з великих етапів нашого народнього руху. Коли кинемо оком на той рух, на західно-українській національній території — то можемо в ньому розріжнити декілька етапів. Перший з них є соціяльного характеру — знесення панщини, — повів „весни народів", народини конституційних свобод. Другий етап — це доба народницької діяльности Ів. Франковича, освідомлювання щодо використовування конституційних свобід, намагання визволитися зпід супрематії двора і коршми, шукання річища для народнього руху. Третій етап — впливи Драгоманова, змішення освітнього руху, звернення уваги на організовану економічну, політичну й культурну еманципацію. Це доба масових селянських віч, „народніх спілок", крамниць, шпихлірів, зріст свідомого суспільного радикалізму. Четвертий етап — це виповнювання всіх розгалужень народнього життя; розмах освітного руху, організована боротьба на полі політичному (за рівне й загальне право голосування й вибори, зріст партійного життя), культурному (жива діяльність наукових і освітних установ, боротьба за український університет, будівництво українського шкільництва, поширення в найдальші закутини просвітних організацій) й економічному (зріст кредитових, фінансових і асекурацийних установ, створення й поширення хліборобської організації, початки професійного руху).

Одним з розгалужень того четвертого (по побіжному означенню) етапу був якраз могутній січово-сокільський рух. Ще в первопочинах цього руху йшла жива дискусія про назву гімнастично-пожарничих організацій. Коли у Львові засновувано „Сокіл", коли п. Ладрівський опрацьовував перші статути українського гімнастичного товариства, поруч инших виринула теж назва „Січ". Та творці цеї організації з ріжних причин пішли за Чехами і Поляками й прийняли назву „Сокіл". Прихильником і пропагатором рідної, овіяної традицією назви „Січ" був К. Трильовський ще як студент університету. Та довго треба було ждати, заки свою думку перевів в життя її пропагатор.

Тов. „Сокіл", творене згори, поширилося тільки серед інтелігенції по містах; село ця організація зачепила слабо. Гімнастично-пожарничі організації розвинулися аж після заснування першої „Січи" у Завалю. Подиву гідна енергія й творча рухливість д-ра К. Трильовського, який в одній руці цупко придержував скипетр політичного радикального руху, а в другій булаву січової організації, довела до того, що вже в 1901 р. відбувся перший січовий здвиг в Коломиї. Це була велика сензація, цікава невидальщина, коли містом їхали на конях „козаки", струнко Гуцули під проводом Юри Соломійчука Юзенчука з Жаба.

З того часу кристалізуються два центри народнього гімнастичного руху. Львів (сокільського) і Коломия (січового). З того часу повстає благородне суперництво між цими осередками, йде жива, кипуча організаційна акція на селах. Широко розвинена сітка „Січей" і „Соколів" покриває всю українську національну територію під Австрією. Та назва „Січ" була на селі популярнійша від назви „Сокіл". Тому львівська гімнастично-пожарнича централя задержує назву „Сокіл" тільки для міст, а на селах засновує на статутах „Сокола" товариства „Січ".

На чолі обох центрів стояли дві ясно-очеркнені індивідуальности: проф. Іван Боберський, — персоніфікація солідности, акуратности, систематичности: — і д-р Кирило Трильовський, якого темперамент і бравурна енергія доказували чудес. Цікаво, що коли в політиці д-ра К. Трильовського можна було добачувати деяку зигзаковатість, хитість, то у будівництві вирощеної ним січової організації він був незложно послідовний.

Очевидно, не обійшлося без переслідування українського січового руху, як кожного організаційного українського руху взагалі. Те не на тільки не припинювало його розросту, але ще підсичувало. Майже рік-річні здвиги в Коломиї й Снятині свідчили про те, що той рух прийнявся між широкими масами.

Перед війною загально вважалося, що сокільська організація оставала під впливами національних демократів, а січова під впливами радикалів. Формально справді так і було, та в суті річи це не відповідало дійсности. Січово-сокільська організація була самостійною, непартійною організацією. Всеж таки, як вже згадано, між обома організаціями відбувалося благородне суперництво. З хвилею створення „Січового Союзу" і перенесення його до Львова, з моментом охолення всього краю січово-сокільською організацією, прийшла черга на синтезу січово-сокільського руху. І до тієї синтези фактично йшло, може непомітно, може й мимо волі деяких керманичів обох взагалі ужень того самого руху, силою обставин і силою природного розвитку. Великий січово-сокільський здвиг в Стрию в 1909 р. (в часі господарської виставки), а опісля такий-же загально відомий грандіозний здвиг у Львові 1914 р. — був провозом звернення цеї організації в одно спільне й суцільне русло.

Виступ Січовиків і Соколів у Львові 1914 р. був останнім величавим і всенародним мирним виступом. Опісля прийшла війна, в якій Січовикам і Соколам прийшлося виступити зі зброєю в руках, несучи на своїх багнетах великий ідеял українськово народу.

Минає 25 літ від заснування першої „Січи". Це свято, яке в инших умовинах булоб загальним всенароднім святом, нині є хіба споминоим про той рух, що єднав в одну збиту, організовану, суцільну й дисципліновану громаду десятки тисяч української молоді, селян, робітників й інтелігенції.

Ювилей чи поминки? — приходиться нам питатися. Думаємо, що обходячи ювилей, треба пильно дбати, щоби він не перемінився в поминки, себто святкуючи заснування першої „Січи" треба доложити всіх сил для відродження, поширення й поглиблення січової організації. Нехай же ювилейний рік буде роком віднови січового руху. Нехай під січовими прапорами обєднається вся молодь. Нехай виробляє й обєднює свою фізичну силу, нехай в організованому гурті вчиться солідарности, поглиблює громадянського духа, нехай боронить своїх від пожежі, своєї душі від деморалізації, нехай стає в одну організовану громаду.

Памятаймо: Рідна Школа — це народня фортеця, це певний захист у добі лихоліття!

Шляхами безправства

Промова сенатора Калинського, виголошена в сенаті 11. червня ц. р. підчас загальної дискусії над буджетом на 1925 рік.

(Докінчення.)

Українські кооперативи, що давнійше світло розвивалися, не можуть тепер стати на ноги, бо на них кривим оком дивиться адміністрація і поліція. Кооперативних діячів, а навіть членів кооперативів називають большевиками. Українських кооператив не тільки не піддержує держава, але навпаки старається всіми силами паралізувати їхню діяльність. Про якінебудь кредити для них із державних фондів і згадувати не приходиться.

Про правдиве самоврядування, яке почало стабілізуватися на Волині перед війною, та видало прегарні результати перед 1919 р., Волинь починає поволі забувати, завдяки теперішним практикам польського самоврядування.

Про відбудову селянського господарства, зруйнованого в часі війни, можна сказати хіба те, що для неї не зроблено нічого, а тимчасом рясно дають значні грошеві суми на урядові будинки, на їх відбудову та оправу. Все те могло би підождати, а нарід тимчасом просто вмирає з голоду та холоду по землянках та околах. На „кресах" процвітає провокація. Довірочні доносчики, ніким належно не провірені стають часто підставою засудів для доразових судів І. інстанції. Арештування тривають без перерви, тисячі селян відривають насильно від праці, а їх господарства за той час нищать.

І що з того, що опісля більшу частину тих масово арештованих звільняється або без суду, або судами першої чи другої інстанції? За малими виїмками знущання над арештованими, побої та тортури, що виявляються на судових розправах, остають без ніякої кари.

В релігійних справах положення теж без зміни. І надалі сотні православних церков стоять замкненими, а парохіяне молиться під замкненими та опечатаними церковними дверми. Всупереч канонам православної церкви влада вмішується у внутрішнє життя церкви. Українські школи, в яких нема ні одного католика, заставляють святкувати латинські свята. Натомісць жидівські школи в кожну неділю і в часі усіх католицьких свят відбувають без ніяких перешкод навчання. Церковні землі без згоди православного духовенства, всупереч 4. арт. І. розділу закону про виборчу реформу, забирає адміністративна влада вже тепер для держави, як наприклад у Володимирі Волинському.

Справа земельної реформи для українського та білоруського насе-

Red. czas. „Ilio" we Lwowie. Pr. 434/25. W Imieniu Rzeczypospolitej Polskiej! Sąd okręgowy karny orzekł na wniosek Prokuratury przy tymże Sądzie, jako Trybunał Prasowy we Lwowie, że treść artykułu, umieszczonego w czasopiśmie „Ilio" Nr. 130 (10.451) z dnia 15.VI. 1925 w artykułach następujących w ustępie, a to: „Konsesji" zawiera znamiona występku z art. V. ust. z 17.XII. 1862 Dzpp. Nr. 8. 43 i zbrodni z § 65 a) n. k. i występku z § 300 ok. uznał dokonany 10. czerwca 1925 kodyfikację za naprawdziwiona i zarządził zniszczenie całego nakładu wydał w myśl § 493 p. k. zakaz dalszego rozpowszechniania tego pisma drukowego. Zarazem wydał nakaz odpowiedzialnemu redaktorowi tego czasopisma, by orzeczenie niniejsze umieścił bezpłatnie w najbliższym numerze i to na pierwszej stronie. Niewykonanie tego nakazu pociąga za sobą następstwa przewidziane w § 21. ust. druk. z 17. grudnia 1863 Dz. p. p. Nr. 6 ex 1863 r. i zwiększa za przeoczenie na grzywnę do 400 zł. n. Lwów dnia 17. czerwca 1925 r. Hawel.

ченне як давнійше так і тепер вичливається виключно в осадництві та колонізації, та має тенденцію дальшого позбавлювання місцевого населення землі як одинокого заробітку повні. Українське та білоруське населення повикидано під ріжними позовами з усіх державних та самоврядних установ. Не буду казати панам про те, що добра політика у нутрі держави дає добру закордонну політику, а це остання часто дає так дуже побажаний кредит для держави. Не буду повторювати наших домагань, бо про те вже так багато сказано з отої трибуни, що всім вам воно вже надто добре відоме, а зрештою все те так ясно випливає із конституційних постанов та з міжнародніх трактатів, обовязуючих Польщу, що й з тої причини казати про це нинішній раз мені не приходиться. Скажу тільки, що цілий світ пильно приглядається до тої господарки, яка йде в Польщі. Ліга Націй шукає краще орієнтується в справах національних меншостей, не зважаючи на зручну акцію міністра Скшиньского та його ще зручнійші крутійства. Про це переконує мене обговорювана недавно у Лізі Націй справа положення Поляків на Ковенській Литві. Отже покличуся на статтю в „Курері поранним" з 11. червня „Справа Поляків на Литві у Лізі Народів"! З тої статті бачимо, що Ліга Націй дуже зацікавилася положенням національних меншостей, бо до тої міри, що Чемберлен аж здивувався, що польські посли, які вдалися до Ліги Націй зі зажаленням на гнет Литовців у відношенню до тамошних Поляків, були потягнені Литвою до карно-судової відповідальности. Чемберлен сказав, що національні меншости мають повне право жалуватися на надужиття перед Лігою Націй.

Виконання буджету на 1925 рік вимагає від українського та білоруського населення ще більше податкових тягарів як це було в 1924 році. Той нарід давав і податок і жовнірів, хоч його цілковито зруйнували.

Предложений буджет опирається не так на торговлі та промислі як радше на сподіваному врожаєві, на який звернені очі не тільки президента міністрів і одночасно міністра скарбу Вол. Грабского, але й инших.

Пурус

пасть до взуття робить його чорнобривим

Коли отже український та білоруський селянин покликаний вами до того, щоби напружувати а навіть перетягати всі свої платничі сили, то вашим обовязком як керманичів внутрішньої політики є дати тим народам все те, що їм правно належиться.

Свідомі того, що наш голос буде тепер і надалі голосом „вопіючого во пустині", я чому нас переконує та впевнює ще й опінія Тугута, який будучи покликаним до заведення ладу та порядку на „кресах", по північних зусиллях умив руки, бо не виборов навіть одної посади нотаря для представника українського населення та уступив — ми будемо голосувати проти приняття буджету.

„Дрібничка".

(Від власного кореспондента.)

Варшава 18. червня 1925.

Переглядаючи орган української парляментарної репрезентації „Наше Життя", бачу що й досі ще не затихло остаточно те обурення, що викликав в українськім суспільстві ославлений російський педагогічний зїзд. У ріжних місцях Волині й Холмщини громадські збори складають резолюції протесту проти постанов того зїзду та надсилають їх до друку. Кілька постанов, що ухвалені на провінції, попали і до рук вашого кореспондента.

Я не збіраюся тут їх викладати, бо це забралоб занадто багацько місця, але дозволю собі розповісти одну, на перший погляд, дрібничку, яка яскраво характеризує розгубленість та злобність, що охопили Росіян у звязку з протестами Українців. Перш за все вони згадують ту промову, з якою виступив на врочистім відкриттю зїзду п. О. Саліковський, що ніби передбачав, куди саме скерує зїзд свою працю і перестерігав Росіян перед хибним та шкідливим напрямом. Російські проводирі намагаються тепер — хочаб задним, як мовиться числом — здискредитувати ту промову. І вже пини днями, як ми довідалися, п. Саліковському довелося реагувати на ці спроби листом до голови новоутвореної російської „Демократичної групи" п. Бутенка.

Навожу цього листа п. Саліковського в цілости.

„Високошановний Петре Ерастовичу! В. М. Заїнки, з яким я дне стоїмуся, розповів мені цікаву дилетантську історію, а саме — Ваше оповідання про те, як Ви у день відкриття російського педагогічного зїзду підійшли до мене після моєї почітальної промови і запитали, чи я говорив як представник української еміграції, чи я імени польських громадян української національности. „На запитання, заявили Ви, дуже збентежено Саліковського, він зніяковів і відповісти нічого не міг". Ви із цього зробили дуже сумні для мене висновки.

Дозвольте, шановний Петре Ерастовичу, внести поправку поправне до нашого оповідання. Справа, само собою, полягає не в тім, що ваша наївна казуїстика, колиб я дійсно стрінувся з нею, мені за все могла мене збентежити або утруднити належну відповідь Вам. Справа в иншому. Ви добре знаєте, що нічого подібного до нашого оповідання не було і що після моєї маленької промови 22. III. і до сьогоднишнього дня я з Вами не бачився і ні про що не балакав, — иншими словами, що все наше оповідання є. Заїнчові про те, якого жорстокого сорому Ви мені завдали, уклає собою вашу власну нагадку".

Нема сумніву, що це свідчить про жваву фантазію та легкість думок п. голови російської „Демократичної групи" і предсідателя „Російського попечительного комітету", але навряд чи може це свідчити про ті прикмети, які більш відповідалиб таким почесним посадам.

Я вважаю потрібним зазначити цей факт, як дуже характеристичний, хоч може й маленький доказ того, що в боротьбі з українським quasi-шовінізмом російські шовіністи, навіть ті, що бундючаться своїм демократизмом, не перебирають засобів.

Щоби визволити вас від спроби доводити й далі те, що не істнувало, я вважаю незайвим довести до вашого відома, що окрім мене на відкритті зїзду був присутнім, ще один член Українського Центрального Комітету, який чув мою промову і потім разом зі мною залишив збори".

Ну, скажіть по щирости: хібаж це не анекдот? Голова політичної партії поводиться як учень підготовчої кляси, що дістав погану нотку і бажаючи затушувати справу заявляє, що в учителя було місце не право.

А тимчасом може й не зайвим буде сказати панам з московського табору, що кожний Українець перш за все є Українцем, членом своєї нації. Емігрант він чи не емігрант, „обиватель" чи не „обиватель" — він має свій національний ідеал і не тільки може, але й повинен реагувати на кожний замах, на кожну спробу денаціоналізації, а значиться і обмосковлення свого народу.

Здається, що це є річ проста і зрозуміти її дуже легко.

О. П—ський.

Голод.

Бюлетень Краєвого Комітету Допомоги „Голодному Селу".

Ч. 12. червень 1925 р.

На Самбірщині.

З Самбірщини подають: В нашій стороні голод. В селі Чехах вимирають діти й молодь на шкорбутину та на дифтерію. В Чехах 150 загород — 50 голодує від початку квітня н. с. Досі вмерло 22. В Лукавиці 60 загород 15 голодує — вмерло 3. — Пошесть не згасає. — Ратунку ні звідки.

Становище в повіті Надвірна.

З повіту Надвірна подають: До великої гірської громади Зелена повіт Надвірна, належить кілька присілків, а між ними найбіднійший Фентеваді, що числить около 500 душ. Мешканці не переважно лісові зарібники. Може половина з них має також одну або дві корови і по кілька овець, деякі держать навіть по одному, а то й по парі коней. Минулий рік, який в деяких околицях на долах не дописав зовсім, здавалося був для нас щедрим, тому що було досить трави і сіна. Хліб змушені ми і так все купувати. Тимчасом сталося не так, як ми надіялися. Від літа почавши була в повіті зараза на худобу, а через те і ярмарки майже цілий рік були замкнені. Худоби і овець випасених в літі на полонинах, не можна було продати. Треба було держати через зиму. Надія на зарібки в лісах завела. З браку сіну не можна було звести також сіна з гір і населення було змушене

Блажій Баранова.

Пробудження

національно - державної думки на Прикарпатській Україні.

Коли в 1919 р. рішалася в Парижі доля цілої низки народів, рішилася там тоді також доля українського Прикарпаття.

Прикарпатська Україна, яку заселює около 500.000 Українців, з причини свого важливого економічного і стратегічного положення між Мадярщиною, Румунією, Польщею і Чехословаччиною, грає нині у взаєминах цих держав визначну ролю і тому заслугує на більшу, як досі, увагу і зацікавлення. Наша колишня байдужість і недостача зацікавлення вийшла на шкоду місцевого українського населення.

Чехословацька республика завдяки своїй рухливій і жвавій пропаганді та невпинним заходам у держав антанти одержала рішенням мирової конференції в Парижі та договором в Сан-Жермен 10. вересня 1919 р. прилучення до неї Прикарпатської України. Союзні держави з огляду на вагу положення цеї країни признали її навіть автономною країною і вислали туди французького генерала як генерального адміністратора.

Здавалось би, що це сталося по думці і волі місцевого українського населення, принаймнеше у таку форму вбирає чеська дипльоматія акт прилучення Прикарпатської України до чехословацької республики. Та так воно не було. Приглянімося деяким історичним фактам*), які висвітлять нам тогочасне політичне і суспільно-національне положення прикарпатських Українців.

Широкі маси селянства і робітництва Прикарпатської України, які сотками літ стогнали під ярмом мадярської влади, що уживала всіх способів для їх змадяризування, не затратили свого національного почування і по розвалі австро-угорської монархії з усіх сил заявляли свою волю визволитися зпід чужої влади і злучитися в одно зі своїми українськими братами по той бік Карпат, які якраз скидали ярмо неволі і будували власну державу. Революційний визвольний рух огорнув усі закутини українського Прикарпаття, розбудив усі дрімучі національно-державницькі змагання нашого народу. Нарід зірвався до діла та не було кому його поповодити. Не було тоді (в кінцем 1918 і в першій половині 1919 р.) кому повести за собою незорганізовані маси, які бажали скинути зі себе ярмо чужої влади. Не було інтелігенції, не було ідейних провідників.

Тамошня українська інтелігенція, урядовці, учителі, священики, майже зовсім змадяризовані, стидалися свойого українського походження, служили сліпо мадярській владі, не маючи ніяких звязків з „простим" народом. А хоч деякі з них на власну руку грали ролю репрезентантів українського народу, то робили це для заспокоєння власної амбіції та своїх власних інтересів. Ці самі люде, які сліпо служили мадярській владі, перейшли опісля на услуги чехословацької дипльоматії. Тож не дивниця, що так легко прийшло чехословацькій владі перевести прилучення Прикарпаття до чехословацької республики.

До переведення цього діла послужили чесько-словацькій владі отсі факти:

1) Протокол постанов „Американської Народньої Ради Русинів" у Скрентоні з 12. XI. 1918 р., 2) протокол ухвал „Пряшівської Народньої Ради" з 7. I. 1919 р., 3) меморандум „Народньої Ради" в Свалаві з 16. XII. 1918, 4) протокол ухвал „Центральної Руської Народньої Ради" в Ужгороді з 8. V. 1919, 5) договір мирової конференції в Сан-Жермен і 6) конституційний закон чехослов. республики, що спирається на договорі в Сан-Жермен.

З перших чотирьох точок виходило би, що українське населення Прикарпаття дало свою згоду на злуку з Чехословаччиною і що аж на основі цього слідувало рішення мирової конференції. На скільки це не згідне з фактичним станом — постараємося висвітлити на основі історичних даних.

Перша думка визволення Прикарпатської України зпід мадярської влади вродилася серед американської української еміграції Прикарпаття. (Д-р Жаткович подає число їх на 500.000). В тій цілі вибрана ними „Народня Рада Русинів" під проводом д-ра Жатковича на зборах 23. VII. 1918 р. ухвалила резолюцію повної незалежности Прикарпатської України; а колиб це було неможливе — тоді — мають злучитися зі своїми галицькими і буковинськими братами, а якщо і це було б неможливе, — тоді мають одержати автономію. — Жаткович уладив зв'язки з чехословацьких емісарів і самого таки Масарика, які докладали всіх зусиль, щоби Прикарпатську Україну прилучити до Чехословаччини.

Дня 25. X. 1918 р. виїхала під проводом Жатковича українська делегація у Філядельфії, у проф. Томи Масарика, тодішнього представника ЧСР., а нинішнього її президента. Цей запевняв, що коли Українці рішать прилучитися до ЧСР., — будуть творити „власну автономічну стейт". Рада дала тим почин до свого роду плебісциту, який не обійшовся без впливу і агітації чеських організацій і вплив на користь Чехів, бо на 1113 голосів 732 зголосилося за Чехословаччиною. Цілий цей плебісцит, як висловлюється сам д-р Жаткович (пізнійший губернатор Прикарпаття) був лише формальністю. Розуміється, що про рішення Ради і вислід плебісциту чеське посольство негайно повідомило мирову конференцію в Парижі.

(Продовження буде.)

*) (Остроров, Державні змагання Прикарпатської України, Відень 1926)

Хто їде до Риму?

Звертайте до Українського Пансіону Corso d' Italia 6. Літні ціни повний пансіон від 30 лірів денно.

продавати худобу потайки за безцінь. Жито у нас в браку снігу вимерзло. До нового хліба ще далеко, а у нас перед Великими Святами, на самі свята і тепер по святах паде сніг, або дощ із снігом або градом. Хто має здорові ноги, йде на дони або за роботою або за прошенним хлібом. Двацять кілька родин не має абсолютно що в рот вложити, инші щасливі, що мають трохи бобу або бараболі. Хто має що, то продає вже послідну коровину або овечку, розуміється за півдармо, бо тих, що продають, є на торзі багато, а купувати нема кому. Півнага або таки й зовсім гола дітвора ходить по полях і збирає всяку хопту чи бурян, який відтак несе домів варити, або споживає ту хопту в сирому стані. Старші ще стидаються робити те саме публично і виполюють все про людське око, а щойно вдома сортують до їдження. Кілька родин вже навіть хати не опускає із обезсилення, а тільки лежачи вичікує якогось чуда божого або людського милосердя або голодової смерти.

Як переведено шкільний плебісцит?

Виказ громад, які внесли шкільні декларації з домаганням української мови навчання:

Повіт Яворів:

1. Бердихів 41 батьків за 53 дітей, 2. Будзинь 42 бат. за 46 діт., 3. Будомир 46 бат. за 60 діт., 4. Бунів 57 бат. за 89 діт., 5. Великі Очі 16 бат. за 28 діт., 6. Вербляни 201 бат. за 283 діт., 7. Віжомля 70 бат. за 92 діт., 8. Вільки росівська 33 бат. 51 діт., 9. Вовча гора 22 бат. за 28 діт., 10. Воля змієнська 44 бат. 65 діт., 11. Воля гнійнська 37 бат. за 40 діт., 12. Гнійниці 78 бат. за 116 діт., 13. Грушів 64 бат. за 81 діт., 14. Грушовичі 57 бат. за 82 діт., 15. Гуки 9 бат. за 9 діт., 16. Дрогомишль 98 бат. за 147 діт., 17. Заваже 112 бат. за 134 діт., 18. Заваже 135 бат. за 204 діт., 19. Змієнска 48 бат. за 70 діт., 20. Іванчани 42 бат. за 61 дек., 21. Клепині 38 бат. за 43 діт., 22. Кобильниця волоська 111 бат. за 144 діт., 23. Кобильниця руська 78 бат. за 88 діт., 24. Кохавінка 29 бат. за 36 діт., 25. Кривовець 44 бат. за 53 діт., 26. Курники 72 бат. за 92 діт., 27. Любині 164 бат. за 212 діт., 28. Лішки 50 бат. за 63 діт., 29. Липина 36 бат. за 52 діт., 30. Мельники 31 бат. за 50 діт., 31. Мшана 66 бат. за 109 діт., 32. Мокошковичі 71 бат. за 88 діт., 33. Мшанці 59 бат. за 76 діт., 34. Мужиловичі 61 бат. за 109 діт., 35. Нагачів 147 бат. за 181 діт., 36. Новосілки 50 бат. за 78 діт., 37. Передмірє 43 бат. за 58 діт., 38. Підгірки 33 бат. за 45 діт., 39. Порудженко 24 бат. за 49 діт., 40. Поруби 51 бат. за 72 діт., 41. Порудно 53 бат. за 69 діт., 42. Пожибові 61 бат. 91 діт., 43. Рогізно 141 бат. за 192 діт., 44. Серни 33 бат. за 46 діт., 45. Свидниця 43 бат. за 60 діт., 46. Сельська 65 бат. за 98 діт. 47. Семигінка 45 бат. за 58 діт., 49. Стариська 81 бат. за 96 діт., 50. Стариська Вода 41 бат. за 59 діт., 51. Тростянець 50 бат. за 63 діт., 52. Тухлі 68 бат. за 93 діт., 54. Хоросно 123 бат. за 170 діт., 54. Цітуля 37 за 51 діт., 55. Чапаєки 17 бат. 23 діт., 56. Чернелиця 118 бат. за 157 діт., 57. Чернки 62 бат. за 82 діт. 58. Чолині 43 бат. за 51 діт., 59. Шічо 87 бат. за 103 діт., 60. Шепарти 36 бат. за 53 діт., 61. Яжів долний 41 бат. за 50 діт., 62. Яжів старий 53 бат. за 76 діт., 63. Яворів—Наконечне I. 44 бат. за 61 діт., 64. Яворів—Наконечне II. 31 бат. за 41 діт., 65. Яворів 149 бат. за 252 діт.

На 70 громад яворівського повіту внесло 65 громад і місцевостей — 4.673 декларацій за 5.875 дітей. Не внесли декларацій: Божа Вода, Жбалин, Руда Кохавська і Руда Коковецька, бо заселені несвідомими Поляками і Вірмінцями та Мужиловичі-колонія — іменьші села. Іваз недбальства не внесли декларацій і Брухналь і Вільшаниця. З Вільшаницю поносить вину головно Дзінгано Евген.

Чи Ви вже є членом Кооперативи „Рідна Школа"? Як ні, то вступіться негайно! Один уділ (пай) 5 зол., число уділів необмежене. Вписове 50 грошів. Заяви приступлення можна одержати в кождому Крумку У. П. Т. — Пишіть і посилайте гроші на адресу: Дирекція Кооперативи „Рідна Школа" Львів, Ринок, ч. 10. II. пов.

Десятьліття уступлення російських військ зі Львова.

Сьогодня 20. червня припадає десятиліття уступлення російських військ зі Львова. Біля 2. години в ранку вивезено з Казимирівських арештів зібраних нічию заложників м. Львова і впущено їх в загальне русло відступаючих військ, що за костелом св. Анни здвигалися в бурхливу хвилясту повінь у вулиці Казимирівській вулиці. Львівські заложники, первісно числом 40 зложені з президії м. Львова, кількох радних і висших представників польської науки, Жидів купців і представників кагалу, та 10 Українців, окружені кордоном городових — на повозках і пішо прибули на Підзамче, де очікували їх звичайні товарні вагони, з яких тільки що вивели коней. На 3-ий день дороги вранці прибули вони до Києва, де їх розміщено в польському (біля Лаври) і жидівському (на Подолі) арестному домові. — Маґістратські круги рішили пошанувати цей день вивезення заложників із Львова осібним обходом — богослуженням в Єзуїтському костелі і синагозі, та після них зібранням в радній салі ратуша, про що повідомили своїх колишнього київського заложничого сидіння товаришів-Українців. Як зачуваємо, українські заложники м. Львова продовжають заховувати свою внутрішню товариську спайку і офіціяльно ніякої участи в польсько-жидівському обходові десятиліття не візьмуть. Зате в найблизшому часі має появитися осібна багата ріжноманітним змістом особисто-суспільних споминів учасників сидіння на Дніпрових кручах і в далекій Сибірі, книга споминів, яку редагує літературна коллеґія членів того сидіння. Матеріял до цеї книги можна ще присилати на руки директора Національного Музея д-ра Іляріона Свєнціцького у Львові, вул. Мохнацького ч. 42. Осібні спомини будуть присвячені покійним: Костеві Паньківському і Іванові Левинському та їх поручникам Андрію Вязлову і Федору Матушевському, дуже інтересні будуть спомини з невсипучої діяльности директора Федака і невтомного обсерватора суспільного життя д-ра Коцюби; не менше цінного матеріялу до споминів подадуть причинки свящ. Щепанюка, радників Сосновського, Баньковського і Матієва, та хемика Бачинського.

Діточе свято шкіл УНТ. у Львові.

І знов та площа С-Б. дня 14. VI. цілком тріщала від людей, бо самих дитин понад 3000! — А дітвори! Завдяки пластунам і пластункам львівського коша взірцевий порядок. Парканже під вишнями сам собою хитнувся немов би просився: „пересунуте мене, бо площа для українського Львова за вузка.

Щаслива гадка устроювати такий день дітвори! Відбулося це свято минулого року вперше а цього року воно вже традиційне.

Ще від здвигу в 1914 р. такої маси дитин і вправляючих не бачила площа. Знак, що серед львівського громадянства панує заінтересування роботою в „Рідній Школі".

Коли зважити, що цей виступ підготовлювало учительство без посторонньої помочі, то треба підчасти, що від минулого року набрало воно великої вправи, поглибило в тому напрямі своє значення. Видко було не тільки вклад великої праці для дітвори, але в багатьох точках було много власної ініціятиви і думки з боку учительства.

До спільної вільноручної вправи ставало понад 700 хлопців і дівчат. Не лише своєю масою, але й певністю кроку, рівним виконанням вправ діло приковувало зір глядачів. Обдумані знаки проводника причинилися дуже до того, що ціла точка вийшла гладко й певно. Слід би другим разом давати на провідників учнів чи учениць семинарії, хтіб одягом гармонізували з вправляючими.

Сповно вийшла точка „човник хитається" виведена дітворою хлопячої школи Т. Шевченка. Треба тільки руки приноровлювати більше до хлопячої вдачі, бож авторка мала на оці передовсім дівчат.

У двох точках дала нам школа Грінченка змогу ствердити свойову соботу, вложену в підготовку свята. Спільна відпоручна вправа вийшла рівно з „Арсан" 129 учнів заховує навіть дуже вибагливих виявів, з якими доводилося говорити. Треба було бачити те захоплення публики своїм рідним танком. Не один міг ствердити, що „самі не знаєте, що де маєте". Авраменко може бути вдоволений, що його ініціятива культу рідного танку запустила глибоке корінє між Галичанами. На тому місці треба підкреслити, що Рідна Школа плекає і рідну культуру та йде модерними стежками в тому напрямі. Учитель, що приготовив цю точку, сміло може бути не тільки вдоволений, але й гордий з її виконання і щасливого помислу вставити її в програму.

Програма свята була така багата, що годі над усіми точками розводитися. Програмний помисл „весна і то, осінь" пробивався не лишень оригінальністю але ще більше рухливими відтворюваннями. Найбільше оплесків збирали косарі зі школи князя Данила.

Не гармонізуючи з цінним святом тройкові вежі уложені, ut aliquid lexisse videatur. А чейже ті, що ставляють вежі, не можуть бути видними і для всіх мусить бути призначена робота.

Слід ще зазначити, що учительство приготовлювало цілий виступ, не маючи ні рухливих сцен, ні майдане, а навіть відповідного подвіря при школах.

Чи це не гігантична праця „Рідної Школи" в тому напрямі? Чи не є це подивугідна солідність у сповнюванню обовязків серед таких тяжких обставин? Треба знати, що те учительство перед по два місяці жде на свою платню!

Чомуж суспільність до того допускає? Положення того учительства нагадує мені положення галицького стільця на Великій Україні, що між своїми помирав голодом. Нехайже тої і проц. місячно дають не тільки учителі, але всі, а в першу чергу ті богачі, яких доходів не провіряє ніякий чинник та норми не встановив. Свято дітвори виявило, що „Рідна Школа" йде правильним шляхом.

Ст. Гайдукок.

ОСТАННІ ВІСТИ.

Український клюб і жид.-польські переговори.

19. VI. на плен. засіданні Українського сойм. клюбу прийнято резолюцію: В справі переговорів жид. кола з урядом Український клюб стверджує, що тепер нема спільної політ. напрямної ані в закон. палатах ані поза ними та що пильно стежить переговори, а своє становище узалежнює від змісту польсько-жид. угоди і дальшої тактики жид. кола. За вихідну тактичної лінії до жидівського кола Український клюб приймає, що не може перейти до денного порядку над тим, щоби Жиди на українських землях були знарядям польонів. планів уряду і польських політ. кол.

Амундзен не дійшов до бігуна.

„Фос. Цтґ." містить телеграму Амундзена зі стації Шпіцбергена з корабля Гаймдаль: Підчас нашого побуту 21. V. в Кінґсбей наш вантаж виносив 3 тони. Понад амстердамським островом проба літаків випала добре. Пустилися ми дальше. В Сідгейт віхали ми в мряку, мусіли отже піднестися на висоту 3 тис. стіп, щоби летіти над мрякою. 2 год. опісля зорієнтувалися ми при помочі соніш. бусоль. Летіли все над мрякою. Видісталися з неї в 20 год. В 22. год. ствердили ми, що заблудили на зах., мабуть підчас лету над мрякою, з причини півн. сх. вітру. Не могли ми усталити відхилень від властивого напрямку, звернулися 22. V. більше на сх., а в 1. год. рано зужили вже половину нашої бензини. Рішили ми тому осісти, щоби ствердити положення і розглянути справу дальшого лету. Ми зрозуміли, як то небезпечно. То була перша водна смуга, яку ми стрінули. Злетіли низче, щоби найти лід для осідку. Літак, як лише осів, замкнули його маси леду. Як ми старалися пустити в рух літак із леду, замерзла й вільна від леду поверхня води і замкнула літак на 24 год. Так ми перелетіли за 8 годин тисячу клм. зі скорістю 150 клм. на годину. Зробили ми два поміри глибини 3.750 м. З огляду на глибину моря вважали ми неможливим, щоби дальше на північ була суша. По европ. боці лед. моря є лише водний простір.— Віденські часописи повідомляють, що Амундзенові до бігуна треба би було ще пройти 150 км.

Львів, неділя 21. червня р. р.

СІЧОВЕ СВЯТО

в 25-ті роковини оснування першої Січи в Заваллю

НОВИНКИ.

— **Конфіскати.** Останнє число „Діла" конфіскувала прокуратура за два місця зі статті під заголовком „Конгресі".

— **Ревізії.** Дня 13. ц. м. впала по мешкання пароха с. Михайлик, турківського повіту о. Гр. Канди польська поліція під проводом команданта з Ліского та перевела в цілому домі брутальну ревізію, що тривала від 5. год. пополудні до 9'30 вечером. При ревізії був присутній і заступник війта Михайлик. Поліція забрала понятно переписку та деякі книжки, між якими були й „Економічні Відомости". Всі забрані книжки перейшовши щасливо за-дерікатну видко львівську цензуру щойно тепер попали в надійні руки. Рівні поліції під проводом команданта повіту застановлялися ще й над тим, чи не забратиб діточих казок зі збірника Рудченка, що видані були свого часу в Катеринославі. Ревізію переведено на якийсь наказ зі Львова. За чим шукали, не відомо.

— **Свято в Клепарові.** В неділю, дня 14. червня 1925 р. відбувся при великій участи громадян свято посвячення хрестів на могилах погибших стрільців, в польсько-українській війні. Заходом громадян Клепарова поставлено на клепарівськім кладовищі два дубові хрести з табличками. Таблички мають такі написи: „На вічну память сімом невідомим стрільцям, за волю України — громадяне Клепарова — 1918 р." В суботу дня 13. червня в год. 4 над ранком явився у громадянин на Зелч Осипа, непричасного навіть у підготовці того свята, бо в останній момент з переляку заховався в мешчу діду, хоч був головою свята, командант клепарівського постерунку і віддав йому письменне поручення старости з наказом зайняти таблиці до год. 17. в полудне, тому що вони мають „treść podbuntującą" під загрозою заборони на влаштування свята. Таблички знято! Разом з домаганням знати таблички, прийшло зі „старости підписане якоюсь „Grabowską" „позволення" без урядової печатки, на „czysto kościelną uroczystość". Цікаво знати, відколи на влаштування церковних відправ і походів з процесіями потрібні дозволи „trzeźwych niewiast"? Перебіг свята, як було згори до передбачення, відбувся цілком спокійно та не зважаючи на те похід і перебіг свята відбувся під „сторожким оком" кількох умундурованих і не умундурованих поліціянтів. Хор відспівав кілька пісень а о. Кіштенюк виголосив принагідну промову. Святських промов не було, бо староство заборонило. — І. Паньчиш.

— **Осторога!** До деяких наших визначніших і активніших громадян пристає один старий емерит п. Л., людина, що з огляду на свою старість втратила зовсім орієнтацію в сучасному житті, з ріжними „революціонерами", зрештою нещідними провокаторами та оповідає всякі фантазії на тему ріжних несподіванок на шкоду скарбу. Тому остерігаємо наших громадян перед цим маніяком, не тому щоби ми в його провокацію підозрювали якесь-будь нечесні заміри, а тому що такі балачки, які звичайно вважаються жартами, можуть накликати біду й нещастя на голову необережних слухачів. п. Л.

— **Відгомін українсько-польської війни.** Вчера подали ми у відділі „Зі судової сали" коротку відомість про те, що у львівському суді почалася розправа проти Герасима Іваньчука. Вчера зізнавали на розправі свідки, а між ними і Іван Ковальчук, що сидить тепер у тюрмі. Його споводжено на розправу з тюрми. Свідок з плачем розказував про те, як його у тюрмі бють та знущаються над ним тюремні дозорці, яких називає по імени. Щож до самої справи, то зізнав, що обвинувачений Іваньчук не брав ніякої участи в тій ескорті, яка допустилася вбивства чотирьох сокальських Поляків у 1918 р. Натомість брав у ній участь сином обвинуваченого Тимко Іваньчук. Инші свідки теж не зізнали нічого обтяжуючого. Перед замкненням доказового поступування забрав слово адвокат д-р Лев Гаскевич і поставив цілий ряд внесків на покликання нових свідків, що мали би доказати невинність обвинуваченого. По одногодинній нараді трибунал ухвалився до внесків обовязи за допустити предложені ним докази, а саму розправу відложив до найблизшої каденції суддів присяжних.

— **Новий податок на користь війська!** На останньому засіданню правної комісії сойму цілого вправки сеймовики

лату до закону про кватирування війська. Метою тих поправок є введення 4 проц. додатку до платного чинш, який то додаток буде призначений на будову домів для офіцерів і підофіцерів. Таким чином Зуми би вправді знесені реквізиції помешкань для військових, але зате спадуть тягарі для комірників навіть таких, що їх помешкання реквізиції підлягати не можуть (наприклад, помешкання зложені з одної кімнати та кухні). Але й реквізиції не устане зовсім, бо будуть дозволені т. зв. переходові кватерунки на обмежений протяг часу замісць сталих.

— **Полекші для недужих літників на залізницях.** Появився розпорядок про полекші в цінах їзди залізницею для тих, що їдуть до кращих купелевих місцевостей і літників. Полекшами можуть користуватися особи, що вертають з літників чи купелевих місць при переїздах потягами: а) у вагонах III. класи платять половину таксфи IV. класи; б) у вагонах II. класи платять половину білетів III. класи; в) у вагонах I. класи платять половину білетів II. класи. Полекші ні становлять 66 проц. цін нормальних особових білетів. На випадок переїзду поспішним поїздом буде доплачуватися звичайну доплату на підставі тарифи. Полекші можна використовувати тільки там, де віддаль до літнього місця виносить щонайменше 100 км. Знижкові білети видаватимуть каси на основі посвідок тзв. „уездовіскових комісій" або громадських урядів, чи управ літник та лічничих місцевостей. Знижку дістане той, що буде щонайменше 15 днів на літнику. При контролі білетів повинен на домагання кондуктора показати карту ідентичности. Видані білети будуть нумеровані а посвідки стемпльовані при касах. При віддачі білету треба віддати і посвідку. На території Ст. Галичини відносяться ті полекші до всіх тих, що перебувають у Івонічі, Любіні Великім, Неморові, Ракитові, Трускавці, Яремчу, Делятині, Дорі, Корчині, Косові, Микуличині, Гатороні, Ворохті, Скольому і Гребенові. До тої категорії місцевостей зараховано і Залішики.

— **Січовий здвиг!** Дня 21 цм. відбудеться на площі „Сокола-Батька" січовий похід з нагоди 25-тиліття заснування першої „Січи" в селі Завалю, снятинського повіту.

— **Співак М. Гопинський** не виступить цеї неділі в ролі Каня з опери „Паяци" у міському театрі наслідком недиспозиції. Виступить натомісць у тій самій ролі на другий тиждень найправдоподібнійше в четвер.

Позір Бережанщина!

Заходом українських товариств в Бережанах відбудеться в п'ятницю 26. червня с. р. в салі т-ва „Надія" святочний концерт, присвячений памяти Івана Франка. В концерті візьмуть ласкаву співучасть: Вп. п. дир. Василь Барвінський зі Львова (фортепян), Богдан Бережницький з Відня (скрипка) і хор місцевого „Бояна". Початок о 7'30 вечером. Білети раньше в торговлі „Народного Дому". 2200 1—1

Дописи.

Синевідсько вижне, сільського повіту. *(1300 моргів за один мілїон польських марок).* В листопаді 1922 р. правительственний комісар (наказний війт) Синевідська вижнього без уповажнення громади в приватній розмові з якимись панами зголився виплатити тим приїзжим панам (Жидам і Полякам) пару моргів громадської землі під нафтові терени. Говорилося про пару моргів, а в контракті вийшло 1.300 моргів. Тільки подумати 1.300 моргів за 1 мілїон польськ. марок! Все те робилося в найбільшій тайні, за громадський розвідай І. Федінко довідався про цей „інтерес" і розказав в селі, за що правит. комісар збив Його по лиці і прогнав зі служби. Коли громадяне довідалися про цей „знаменитий інтерес", заснували комітет і удалися до повіт. ради в Стрию, щоби спинити грабіж громадського добра. Шість разів удавалися депутації до повіт. ради і надаремно. Там справу проволікали в безконечність, постійно зачавали, що не було засідання, аж коли семий раз явилися громадяне, то довідалися, що „ухвала" правит. комісаря і контракт є вже затверджені. Ясно було, що в Стрию не було вже чого шукати. Тоді громадяне вдалися до Тимч. Самоув. Виділу у Львові. Цей останній вислав пов. раді в Стрию виделеґувати на місце спеціяльного урядовця до розгляду справи. Несподівано зїхав урядовець і хоч громада не була про це повідомлена, то всетаки громадяне явилися у великому числі. Вистане згадати, що протокол проти комісарської „ухвали" підписало 350 громадян. Цей протокол разом з відписом дивогляднього контракту пов. рада в Стрию мала відіслати до Самоврядного Виділу у Львові на протязі 14 днів. Та повіт. рада в Стрию цього не зробила. Відпис контракту вислано до Львова аж по 4-ох місяцях (26. березня 1923), а замісць протоколу доручено пояснення пов. ради, що громада Синевідсько вижне годиться на виклем. Проти виступають — можна—тільки одиниці, кумаринки, які з належною пошаною не відносяться до місцевих „самоврядних" властей і бунтують проти них село. І двоє депутатів удалися до Львова до Самоув. Виділу, який виделеґував на місце спеціяльного урядовця до розгляду справи. Урядовець в Синевідську вижнім списав протокол. Около 1000 громадян заявилося проти грабіжі громадської землі. Дня 6. липня 1923 Самоув. Виділ у Львові анулював контракт. В тім часі правит. комісар, що підписав контракт, поповняв самогубство. Купуюча сторона внесла проти Самоврядн. Виділу скаргу до Адміністраційного трибуналу в Варшаві. З другого боку громада внесла в осені 1923 р. до окружного суду в Стрию позов в справі уневажнення того контракту найму громадської землі під нафтові терени. Цей судовий процес протягнувся аж до тепер, бо щойно недавно повійшов зі Стрия судовий вирок до рук нового громадського комісаря, котрий ані за громадське добро, ані за процес ні трохи не дбає, бо є на службі у начальника залізн. стації. Вирок окружного суду в Стрию вийшов на некористь громади, та хоч громадський комісар дістав той вирок перед громадою, всеж такі громадяне на основі судових актів внесли проти того вироку відклик до висшого суду. А тимчасом противна сторона веде аґітацію в селі, одним грозить, других страшить, а инших підкупує обіцянками і такими хитрощами вносить розлад між громадянами. Люде видають останній гріш і продають все, що мають, навіть худобу, щоби лише вертати перед законтрактуванням громадське пасовиско, яке в наших гірських сторонах є одиною опорою тутешніх селян, що в своїй більшости живуть з хову худоби. Коли би громадське пасовиско забрано під нафтові терени, тоді майже все населення мусіло би покинути рідне село та мандрувати в світ за очі. Про правдивість наведених тут фактів можна переконатися з актів окружного суду в Стрию до ч. спр. Цг. 996/23, з актів повітової ради в Стрию до ч. 342|19 і Самоврядного Виділу у Львові до ч. 17.931/23. Громадяне Синевідська вижнього звертаються отсею дорогою до Української Парляментарної Репрезентації з проханням, щоби взяла справу в свої руки і постаралася повернути громаді її закону власність, видерту їй підступно й незаконно.

На допомогу „Голодному Селу".

ВИКАЗ 24-й

Вп. Жертводавців, які зложили на допомогу „Голодному селу" в місяці червні 1925 в золотих:

Філія „Просвіти" Краків 5'57, Денис Стельмах Жабє 8, Ем. Ляшецький Самбір 10, Альфред Петрикевич Прага 5, о. Ст. Корнова збірка в церкві в Лабовій 52, на листу ч. 22 зложили: Рибчак Вас 3, Надрічний Теодор 2'50, Олинець 0'2, Романович 3, Ярош Осип 1, Корейба 1, Андрушків Теодор 3, Матчак Ілько 1 — разом 16'50, через „Діло" зложили: Мих. Кацюк Зарудці 10, Анар. Івасіків Нижнева 4 — разом 10, громада Підберізці збірка 90. Комітет допомоги гол. селу у Відні 100 шілінґів — 73 зол., через тов. „Просвіта" кооперативи: „Хлібороб" Кривеньке 60'45, „Надія" Клювинці 15 і „Нічлева" Чорнокінці малі 27, на листу ч. 45 як виказ: Онисько 5, Лазарів 5, Конюх 2, Мартинець 5, Зубик 5, Горбаль П. 7, Бучковський Н. 1, „Народна Гостинниця" 50, Пащак Онуфрій 20, Гайдас Лука 10, Ленько Я. 5, Литвинович 20, Ґранківський 2, Шурко М. 2, Регулятор 10, Дружбяк Д. 10, Красноїв Т. 5, Жарковський 5, Базилевич 5, Стефанович Осип 10, Пасічник Го. 3, Терлецький Мих. 25 — разом 207. До дня 15. червня зібрано включно 12,201'96 зол. 196 дол.

ОПОВІСТКИ.

Український хор Д. Котна:
у неділю 21. - Ліско,
у понеділок 22. - Ліско. 2150 6—?
у віторок 23. - Устрики дол.
у середу 24. - Устрики дол.

Реколекції для жінок священиків. В днях 27. 28. і 29. червня 1925. відбудуться в монастирі СС. Василіянок у Львові вул. Потоцького 95. реколекції для жінок священиків. Приїхати треба дня 26. о. м. під вечір. Оплата за хаж, мешкання обслугу виноситиме 5 зол. денно. Реколекції уділяють оо. Василіяне. — Ігуменат СС. Василіянок. 2—2

Дівоча учительська семінарія і дівоча гімназія (реального типу) УПТ. у Львові, Мохнацкого 12. Вступні іспити до всіх клас відбудуться 22, 23 і 27 червня. Устні і письменні зголошення приймається кождого дня. Вписи до всіх клас відбуватимуться від 20 до 24 червня і від 28. червня до 2 липня. Звертається увагу, що семінарія приймає учениці на всі роки а гімназія тільки до клас від IV—VI. — *В Адріянович* управитель. 2178 2—2

Попис Українських Захоронок оголошений в „Ділі" з дня 14. VI. не відбудеться 21. VI. з причин від Тов. „Українська Захоронка" не залежних.

Вписи до учительської жіночої семінарії і школи вправ СС. Василіянок в Станиславові відбудуться 27., а вступні іспити 29. червня ц. Вимоги, як в дотеперішних семінаріях. Шле заведення має повне право приходности. 2184 2—4

Вистава робіт і рисунків дівочих шкіл ім. Шевченка у Львові, а іменно 7 мужеської дівочої школи, учительської семінарії і гімназії відкрита в днях 21., 22. і 23. червня в школі при вул. Мохнацького 12, в годинах між 9—12 і 3—6. Добровільні датки на Рідну Школу приймається при вступі з поклоном. 1—1

Поогульна „Плая" до Шкіл і Добродіїв в неділю 21. VI. від пов. п. інж. Мудрака. Збірка в год. 6'30 рано в головній залі дівчин. Відїзд 7'05 до Старих, пішки до Волі добродіївської та Каменоброду 25 км., звідтам залізницею до Львова в 32 год. вечером. Члени для яких ся партія булаб за форсовна, можуть вернути від жерел Паращки до Стариск і поїздом в год. 15. вернути до Львова. Знижки залізничі в обох напрямах. Просимо членів зголошуватися по легітимації у віторок 23. VI. в год. 18. в домівці товариства при вул. Бляхарській ч. 11|I. 1—1

Позір! Тернопільщина і Теребовельщина! Дня 29. червня р. р. відбудеться в селі Прошова, повіт Тернопіль (стація в місці), відкриття і посвячення памятника в честь поляглих за волю України. Численні промови між иншими сенаторів і послів Українського Клюбу. Відправа в супроводі хору із Тернополя і дутої музики з Микулинець. Відтак фестин і вправи „Пласту" із Тернополя. Вечером представлення. Просимо о найчисленнійшу участь Тернопільщину і Теребовельщину. — *Комітет.* 2199 1—4

Вписи до народніх шкіл У. П. Т. у Львові відбудуться від 28. червня до 1. липня включно. По вакаціях будуть тільки виїмкові вписи з подвійною таксою. 2203 1—3

Дрібні оголошення.

МЕБЛЕВІ матеріяли, хідники, дивани сторн до ліжок, тапети, лінолеум поручає в найбільшім виборі найдешевше Е. Кічалес і А. Маргуліес Львів, Сикстуська 18. Телеф. 3348. Полір на фірму. 2119 5-10

СОЛОНИНУ і ковбасу так як перед війною доставляє найдешевше для крамниць і сільських кооператив звісна фабрика вуджених Людвика Кучинського вул. Городецька 89. 2180 2—3

УКРАЇНСЬКИЙ РОЗКЛАД ІЗДИ продається у всіх книгарнях і складах Народної Торговлі по ціні 1 зол. Головний склад в Українській Книгарни в Станиславові. 2160 3—3

ПРИЙМУ панночки на вакації в гори. Відомість у доворця, Чарнецького 26. 2190 2—2

ВСІ лічничі ростини наведені в підручнику Т. Панча купуємо і в цьому році в кожній скількости, навіть ціловаговими посилками. Підручник можна купити у нас або в книгарнях. „Товаровія", Львів, вул. Зіморовича ч. 20. або Підвале ч. 9. 2170 4—4

ПОШУКУЄТЬСЯ служачого. Відомість Леопольд Розенцвайґ Львів, Сикстуська 5., між 3—5 попол. 2198 1—2

БЕЗРІДНОГО ІНВАЛІДА У. Г. А. хто прийме на село на час вакацій, зволить ласкаво подати адресу до управи Дому українських інвалідів, Львів, вул. св. Софії ч. 25. 2202 1—2

ОГОЛОШЕННЯ.

За оголошення Редакція не відповідає.

Хто хоче довго жити
Мусить КАВУ ГАГ пити
Без кофеїни, загально знана
До набуття у ВУНДЕРМАНА
Під числом дев'ятнайцять в Ринку
А мелеться на звичайнім млинку.

2197 2—3

КРАВЧИНІ

доброї і досвідченої пошукує кооп. „Труд" в ЗБАРАЖІ до ведення іншої вже від року **новоцінної роботи** (шиття сукон, бляш(ів)) **і нужів** вроде. Платня після умови. Обсяги вносити до 1. липня 1925 р. на адресу голови Нач. Ради: Евгенія Голіната в Збаражі. 2140 2—3 ДИРЕКЦІЯ

Учитель (Учителька)

кваліфікований або такий, що має формальні вимоги до одержання міністерського дозволу на навчання **польської і української мови**, може одержати посаду на правах державного учителя в пов. **учительській жіночій Семінарії СС. Василіянок в Станиславові.** Зголошення зараз. 2185 2—3

Подяка.

Тяжким горем прибита по страти мойого найдорозшого мужа, щирого робітника на народній ниві, вірного сина дорогої нам Неньки-України, д-ра Данила Насади, судді повітовім в Микулинцях пов. Тернопіль, якого неумолима смерть вирвала в розцвіті життя і праці дня 1. травня 1925. — почуваюся до великого обовязку хоч отсею дорогою зложити щиру подяку всім тим Добродіям, які в часі короткої, кількодневної недуги, дорогого Покійного з самопосвятою несли Йому і мені велику поміч і пораду, як і тим усім, які заходами своїми і участю в похоронах звеличали Його память. І так щиро і сердечно дякую Всечеснійшому о. совітникові Е. Карольові і Вп. п. лікарям д-рові Розенманові і д-рові Зільбермановi, які з дійсною самопожертвою в часі недуги Покійного несли Йому і мені неошінену поміч і пораду, як лікарі духа і тіла і вірні Товариші в горю, а Вп. п. Мартиневичові голові чит. „Просвіта" в Микулинцях за щирі і повні посвяти заходи при уладженню і звеличанню похорону та прощальну бесіду під Просвітою. За ласкаву участь в похоронах дякую Впр. отцям: о. сов. Е. Карольові за похоронний провід, о. Кл. Слюзарові зі Сущева, о. Е. Лопатинському з Прошова, о. А. Онуферкові з Козіяк, о. К. Бачинському, о. сов. М. Світенському з Ладичина, о. Б. Цурковському з Лошнева, о. Манличевському з Нелужа, о. М. Декайлі зі Струсова, о. Макарчуку рим.-кат. адмін. з Микулинець — за відправлення похоронного обряду — хорові й оркестрі з Микулинець за звеличання сумної хвилі похорону піснею і грою, дальше Високоп. о. д-рові Н. Конрадові делеґатові філії „Просвіта" в Тернополі і Вп. п. д-рові Н. Ладиці і делеґатові УПТ. з Тернополя о. сов. Е. Королькові і делег. судового повіту д-рові Слюзареві в Микулинцях за їх сердечні прощальні промови підчас похорону, Хв. Тов-у „Просвіта" в Микулинцях за уфундування мурованої гробниці і всім Хв. Тов-ам, що своєю присутністю і виразами співчуття дали доказ любови і пошани для Покійного, та звеличали сумний похоронний обряд, а вкінці цілому Громадянству, що із щирим жалем відпровадило Покійного на місце вічного спочинку.

Станиславів, в травні 1925 р.

Марія Насадова
зболіла жена і *Нуся* дочка.

Ширіть наш часопис!

За редакцію відповідає О. Костик. Видає Видавнича Спілка „Діло". З друкарні Видавничої Спілки „Діло", Львів, Ринок ч. 10.